

גליון א' - ש"פ שמות ה'תשפ"א

תיכף ומיד ממש

"עד מתי"?! - תביעת הגאולה

לתבוע ביאת משיח באופן של "חוצפה"!

כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיציץ ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי תשובה היא "ביומא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"). ולכן עליו לצפות לביאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מהניא. כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פסק-דין ברור בתורה (כמו שהובא מהמדרש, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א, היינו שזה עניין המובן בפשטות הן לספרדים והן לאשכנזים), שזהו עניין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" - יהי' במהרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכוחו לדרוש, והקב"ה ממלא את בקשתו, שזה יהי' בעגלא דידן ממש, עד - במהרה בימינו ממש. ולא זו ("בימינו") בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בזה, "כל רגע ורגע עביד עבדתי", שה"עבדתי" האמיתי של כל רגע שבעקבתא דמשיחא הוא - להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלימה שהיא עומדת ומוכנה למעלה, שתתגלה ותרד תיכף ומיד, ובאופן של גילוי עד - לעיני בשר.

עד אשר "מלאה הארץ דעה את הוי", כמו שפירש הרמב"ם שהכוונה בזה גם ל"כל העולם", היינו כל השבעים אמות, שעסקם יהי' "לדעת את הוי' בלבד", ושהוא אלקי ישראל, "מלך ישראל וגואלו".

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ערב חג השבועות, תשמ"ו)

יהודי צריך לדרוש ולצעוק: "למה הרעותה לעם הזה"?!

. . בהאמור לעיל ישנה הוראה נוספת - שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"ו - אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה", ולבקש על כללות ענין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו - כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! - "תורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות - "בנים שגלו מעל שולחן אביהם", וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צועק לקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה"; ולעומת זאת - אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה - הרי ידוע מה שאמרו חכמים "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו", כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות - כפי שהי' שייך בזמן שביהמ"ק הי' קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצה"ר ומתחיל בפיתויים והסתות כו' - הנה בהיותו "אומן במלאכתו", ובאופן ד"הנחש הי' ערום", הרי ע"י הערמומיות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות - שטוב לו בגלות, וכיו"ב.

וזהו הסיבה מה שהיצה"ר נקרא "מלך זקן וכסיל" - דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכנות את היצה"ר בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("והנחש הי' ערום") ובעל תחבולות כו'?! - אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו - שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

וכאמור - ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

כלומר: אע"פ שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא רהרו אחר מדותיו של הקב"ה [וכמובן בפשטות הכתובים - כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו - בביתו של עמרם «

"החב"ד'ניק שאנן"!

שאלה כזו - הוא מוכרח לענות לו, צריך להיות "דע מה שתשיב", כיון שההוא מצפה שהחב"ד'ניק צריך לדעת את המענה. ואם הוא לא עונה לו - ההוא חושב שהוא אכן צודק!

אלא מה - החב"ד'ניק עומד במצב ד"שאנן": הוא מגיע להתוועדויות, שומע מה מדברים קורא אח"כ את ה"רשימה", חוזר עלי, כורך אותה, לאחמ"כ הוא מניח אותה על-גבי המדף - ובכך זה נגמר!... הוא לומד לאחמ"כ דברים אחרים, נגלה דתורה, רזי תורה ורזין דרוזין, ובין השאר הוא לומד גם מה שדובר (בהתוועדות) - כיון שהוא אוהו גם מזה כענין חשוב - אבל... זה לא מזיז אותו ("ס'האט אים ניט אָנגערירט")!...

ובאם אתה עומד במצב ד"שאנן" - עאכור"כ שזה פועל על יהודים אחרים שיעמדו במצב ד"שאננים" - היות ואם החב"ד'ניק איננו יודע מה לומר על זה שיהודי תמיד צריך לחכות ולתבוע את ביאת משיח צדקנו, לאחרי שמרעישים כבר אודות זה בכל ההתוועדויות - נו, מה כבר אפשר לתבוע מאחרים...?

נשאלת השאלה: מה כבר פעלו הדיבורים במשך שלושים ושלוש השנים עד עתה, כאשר לא פעלו אפי' שידעו זאת...?

(משיחת ש"פ משפטים. מבה"ח אד"ר תשד"מ - בלתי מוגה)

כאשר ניגשו לחב"ד'ניק ושאלו אותו - היכן המקור לזה שצריכים בכל רגע ורגע לחכות, לבקש, לקוות ולתבוע שמשיח יבוא כבר ברגע זה ממש? אזי הוא כתב לי אודות זה, שהוא מבולבל כיון שאין לו מה לענות על כך!

באם הנך חב"ד'ניק, הבא להתוועדויות שמרעישים בהם ללא הרף ש"דאָלאַי גלות", וכבר הראו מקורות לזה, איך שכל התורה והיהדות תובעת זאת, וגם אמרו כבר הסברים לזה - ואעפ"כ אינך יודע מה לענות לאחד ששואל אותך על כך - א"כ מה כבר ניתן לתבוע מיהודים אחרים (שאינם חב"ד'ניקים)?!...

לא מדברים כבר על עצם הבהלה שבזה, שהחב"ד'ניק אינו יודע מה לענות אע"פ שהוא הי' בכל-כך הרבה התוועדויות, אלא מדברים על התוצאה שנגרמת מכך על היהודי ששואל אותו:

תמורת זה שבהשגחה פרטית ההוא שאל אותך את השאלה, בכדי שהוא יענה לו ויחזק אותו ביהדות ובאמונה בביאת המשיח - אזי לא זו בלבד שהוא לא ענה לו, אלא השואל נפרד ממנו כחשבו: אַהאָ - אני צודק! שהרי הנה לפני אחד חב"ד'ניק שהולך ל"אתם" התוועדויות כבר יותר מג' פעמים ויותר מג' פעמים ג', ששמה [כך שומעים] מדברים על דברים אלו - ואעפ"כ אין לו מה לענות לי, אזי "מדשתיק" - מודה לי"!... כאשר יהודי מחוג אחר נגש לחב"ד'ניק כדי לשאול

» (המשך) שהי' "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכ"מ (גם בפרש"י עה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו' - אעפ"כ, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה!" ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) - בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"סטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"!

טענתו של משה רבינו - חכמה דקדושה - בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בענין האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטו"ד), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה". וענין זה נכתב בתורה - בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו (במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות. . (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה" - ביחד עם זה צוה הקב"ה לכתוב בתורה את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכאו"א מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

[. .] זוהי כללות ההוראה שלומדים מפסוקים אלו - שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה - הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" - "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של ראי, ראיית אלוקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

לגמרי לא מובן מזה קרה כאן?!

בתחילת אדר א' תשנ"ב, בתקופה בה כמעט מידי יום ביומו זכינו לשמוע מפיו של נשיא דורנו אותיות נפלאות בנוגע לביאת משיח והגאולה העתידה, התרחש בשכונת "כאן ציוה הוי" את הברכה", מאורע שזעזע את קהל החסידים בעולם כולו ובשכונה בפרט -

מרת פעסיא לאה לאפיאן הי"ד נרצחה בביתה בידי רוצח בן בליעל.
בסיום 'השבעה' נשא הרבי שיחה בפני הקהל, השיחה ארכה קרוב לעשר דקות, הדברים נאמרו מתוך התרגשות ומרירות, נימת הדברים היתה עזה, והסטענדר של הרבי אף התנענע בשעת מעשה.
להלן קטעים מתוך אותה שיחה:

. . ואם כל ענין שהזמן גרמא הוא בדיוק - על אחת כמה וכמה . . בשכונה שבה נמצא הבית המשולש של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר: בית של מעשים טובים, ולימוד התורה, ועבודת התפילה - שאז ודאי הענין הוא ביתר שאת וביתר עוז.

ובמילא, לגמרי לא מובן מה קרה כאן?!...
ואין אל מי לפנות בשאלה, כי כל הנמצאים כאן - או שאינם יודעים באותה מדה שאני לא יודע, או קצת יותר או קצת פחות.
וממילא, מה יצא לי ומה יצא לכם - מזה שהשאלה נשאר שאלה, ובינתיים הקב"ה מעכב - רחמנא ליצלן, הי' לא תהי' - את הגאולה האמיתית והשלימה (אפילו ל) עוד רגע אחד!

ועדיין לא בא!!...

ומה יוצא מזה שישנה שאלה ללא מענה; בינתיים רואים איך שרחמנא ליצלן - הגאולה האמיתית והשלימה מתעכבת, ועובר עוד רגע ועוד רגע ועוד רגע, ועד שנמצאים כבר לאחרי הפרשה ד"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם גו' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וכבר נכנסנו אל הפרשה שלאחרי' - "ואתה תצוה את בני ישראל גו'", אשר, בפרשה זו מודגשת במיוחד האריכות ימים ושנים טובות שצריכה להיות לכאו"א מישראל, כמבואר בספרים, שדבריו של משה רבינו "מחני נא מספרך" (ענין של היפך החיים) נתקיימו בפרשתנו בכך - שזוהי הפרשה היחידה מאז לידת משה רבינו, שהשם "משה" לא הוזכר בה, אלא באופן ד"ואתה"!

כ"ק אדמו"ר מביט על השלט
"הנה הנה משיח בא"

במיוחד האריכות ימים ושנים טובות שצריכה להיות לכאו"א מישראל, כמבואר בספרים, שדבריו של משה רבינו "מחני נא מספרך" (ענין של היפך החיים) נתקיימו בפרשתנו בכך - שזוהי הפרשה היחידה מאז לידת משה רבינו,

שהשם "משה" לא הוזכר בה, אלא באופן ד"ואתה"!

וממילא מובן שהקב"ה מוכרח (כביכול) לתת לכל יהודי, ולכל בני ישראל - אריכות ימים ושנים טובות!!
ומה שהקב"ה רוצה נחת-רוח ממסירות-נפש וכו', הרי מספיקה המסירות-נפש של יהודי הנמצא בגלות, והוא
נמצא בגלות מתוך ידיעה שזהו המשך של 19 מאות שנה בגלות - ועדיין לא בא!!...

ניסו כבר בכל האופנים - ועדיין לא בא!...

. . וכמדובר כמה פעמים, מה יצא מזה שנאמר עוד טענה ושוב טענה ("נאך אַ מאָל אַ טענה און ווידער אַ מאָל
אַ טענה"), ועד שכבר לא יודעים - מה עוד אפשר לעשות:
ניסו כבר באופן של שמחה; ניסו כבר באופן של שמחה דשישים יום רצופים של אדר, ו"בריא מזלי", וכו' וכו';
ניסו כבר בכל האופנים - ועדיין לא בא!...
עדיין אין את הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות!!!...
ומה יוצא מזה שאני אומר זאת עוד פעם ושוב ושוב ("נאך א מאל און ווידער א מאל"), ואח"כ יחזרו על כך
ויכתבו זאת -

עדיין אין את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל!!!...
ובמילא איזו תועלת תצא מכל הטענות ומענות וכו', בה בשעה, שהקב"ה, כביכול...
- אין מה לדבר בנוגע להקב"ה, כי איננו זקוק למישהו שימליץ עליו המלצות, ושלמד עליו זכות, ("ער וועט זיך
אליין איינקערן") הוא יסתדר בעצמו...

תיכף ומיד - "והקיצו ורננו שוכני עפר"

. . ועוד והוא העיקר, שאין להאריך בדברים אלו כמ"ש "על כן יהיו דבריך מעטים", כי "ברוב דברים גו"י יכול
להיות איזה ענין שלא כדבעי, וממילא - מה יצא לי מזה, מה יצא לכם מזה, ומה יצא לכל הסביבה מזה.
ויהי רצון, שנחסוך את הדיבור בענינים אלו כיון שתיכף ומיד תהי' הגאולה האמיתית והשלימה, ו"הקיצו ורננו
שוכני עפר".

. . ויהי רצון - שזה יהי' תיכף ומיד ממש, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין".

(קטעים משיחת ט' אד"ר ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

**"זמחה הוי'
דמעה מעל
כל פנים"**

מענה כ"ק אדמו"ר מיום ב' ו' אד"ר תשנ"ב, על פ"ג של תושבות לעפערטס עוו. ביום ועש"ק עבור ר' חיים
דוד לאפיאן [=בעלה של המנוחה] והילדים שי', עבור כללות השכונה ועל התגלות משיח:
ומחה הוי' דמעה ותומ"י ממש גאולה האמיתית והשלימה.
אזכיר עה"צ.

"התקוה והאני מאמין.."

מהגהות כ"ק אדמו"ר על שיחת נר א' דחנוכה תשנ"ב בעת "מעמד פירסומי ניסא העולמי":

ו. האמור לעיל שייך במיוחד לתקופתנו זו - תקופת
ימות המשיח, שתיכף ומיד שהתקוה והאני מאמין
שבכל יום שיבוא היא ביתר שאת וביתר עז

ו. האמור לעיל שייך במיוחד לתקופתנו זו - תקופת ימות המשיח, שתיכף ומיד

גל עיני
ואביטה
**נפלאות
מתורתך**

מוקדש לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע
ולזכות הת' שלום דובער שי' ליפסקר לרגל הגיעו לגיל מצוות בשעטו"מ
ח' טבת ה'תשפ"א - שיזכה להיות מקושר בלו"נ לכ"ק אדמו"ר